

нарежда полузитѣ, да прибира яйцата. Прѣзъ лѣтото тритѣ кокошки се расклокахъ: насадихъ имъ въ полозитѣ по 6 яйца и слѣдъ 21 день Петранка имаше вече 18 пиленца мѣхави, шарени — сѣщо като онѣзи, които ѝ подарихъ.

Съ голѣма грижа тя гледаше малкитѣ пиленца, насипване имъ просце, учеше ги да кълвѣхъ, а като поотрастнѣхъ, пустнѣ ги заедно съ майкитѣ имъ и пакъ ги не забравяше всѣки часъ.

Слѣдъ нѣколко мѣсеци двора у Петранкини бѣше пѣленъ вече съ млади хубави пилета. Сторихъ и *сееге* отъ тѣхъ — заколихъ двѣ, та ги изѣдохъ.

Първий Септемврий приближаваше и дѣцата захванѣхъ да се записватъ въ училищата. Записа се и Петранка.

Вечеръта баща ѝ и майка ѝ отъ дума на дума споменѣхъ и за това, че Петранка ще отива на училище, та ще трѣбва да ѝ се купѣхъ книжки.

— А откъдѣ ще се земѣхъ пари, не знамъ, — рече бащата.

— Да ѝ извадимъ едно свидѣтелство за бѣдностъ, та да ѝ подарѣхъ книжки отъ общината, — каза майка ѝ — както даватъ и на Димитриновитѣ дѣца.

— Не, не мамо, — обади се Петранка, — азъ не искамъ да просите за мене! Ето моитѣ пилета! Да отнесемъ нѣколко на пазаря, да ги продадемъ, а съ паритѣ да ми купите книжки.

— Наистина, — каза бащата, — добрѣ че се досѣти!

Речено — свършено. Отнесохъ на пазаря 5 пилета, за които взехъ два лева. За двата лева